

Sygn. akt II K 334/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : SSR Jacek Kulesza

Protokolant – Rafał Kawałowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 19 czerwca 2018 r.

sprawy **R. M.** ur. (...) w W.,

syna M. i G. z d. N.

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 marca 2018 r. w miejscowości Z., województwo (...), na ulicy (...), prowadził pojazd mechaniczny – samochód osobowy marki H. (...) o nr rej. (...), w ruchu lądowym, po drodze publicznej, będąc w stanie nietrzeźwości, co wykazały badania urządzeniem elektronicznym – (...)nr (...), z wynikami: I. – o godz. 20:46 – 0,49 mg/l, II. o godz. 20.48 – 0,59 mg/l, III. – o godz. 21:08 – 0,54 mg/l, alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k.

orzeka

1. Na podstawie art. 66 § 1 k.k., art. 67 § 1 k.k. warunkowo umarza postępowanie karne wobec oskarżonego R. M. na okres próby 2 (dwóch) lat od uprawomocnienia się orzeczenia;
2. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów samochodowych w rozumieniu ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym na okres 1 (jednego) roku od uprawomocnienia się orzeczenia;
3. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 3.000 (trzech tysięcy) złotych;
4. Na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów samochodowych zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 25 marca 2018 r. roku do dnia 19 czerwca 2018 r.;
5. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 334/18

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w niniejszej sprawie, sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25.03.2018 r. R. M. w Z., na ulicy (...), jechał samochodem osobowym marki H. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, co potwierdziło wykonane na komendzie badanie urządzeniem kontrolno-pomiarowym do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu (...)z wynikami I. – o godz. 20:46 – 0,49 mg/l, II. o godz. 20.48 – 0,59 mg/l, III. – o godz. 21:08 – 0,54 mg/l, alkoholu w wydychanym powietrzu,

Oskarżony przyznał, że prowadząc tego dnia auto znajdował się w stanie nietrzeźwości.

W przekonaniu sądu wyjaśnienia oskarżonego, w szczególności oświadczenie o sprawstwie czynu, zasługują na wiarę. Znajdują one wszak potwierdzenie w wiarygodnym materiale dowodowym, tj. w zeznaniach świadka K. S. oraz w protokole badania stanu trzeźwości. Wskazać należy również, że oskarżony nie miał zdaniem sądu powodu, by niezgodnie z prawdą przyznać się do sprawstwa czynu, którego nie popełnił.

W tej sytuacji sąd uznał, iż zachowaniem swym oskarżony wyczerpał dyspozycję art. 178a § 1 kk. bowiem prowadził samochód znajdując się w stanie nietrzeźwości.

Pojęcie stanu nietrzeźwości zdefiniowane zostało w art. 115 § 16 k.k., według którego stan nietrzeźwości zachodzi m.in., gdy zawartość alkoholu w dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

W myśl przepisu art. 66 § 1 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa, przy czym – w myśl art. 66 § 2 k.k. – warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

W ocenie sądu w niniejszej sprawie zachodziły wszystkie przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania o co wnosil oskarżony. Z jego stanowiska wynika, iż zrozumiał jaki błąd popełnił i wyciągnął z tego wnioski.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że czyn przypisany oskarżonemu zagrożony jest karą pozbawienia wolności do 2 lat. Treść przeprowadzonych w sprawie dowodów pozwala też z całą stanowczością stwierdzić, że okoliczności popełnienia tego czynu nie budzą wątpliwości. W ocenie sądu wina oskarżonego i społeczna szkodliwość jego czynu nie jest znaczna. Chociaż oczywistym jest, że oskarżony naruszył jedną z podstawowych zasad w ruchu drogowym, dopuszczając się ww. przestępstwa, jednakże w niniejszej sprawie sąd dopatrył się całego szeregu okoliczności łagodzących. W pierwszej kolejności zauważyć należy, że u oskarżonego zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu nie była zbyt duża: niewiele 2-krotnie przekraczała najniższy próg stanu nietrzeźwości. W tym miejscu zauważyć też należy, że oskarżony nie jest osobą zdemoralizowaną, nigdy wcześniej nie wchodził w konflikt z prawem, prowadził ustabilizowane życie zarówno zawodowe, jak i rodzinne, zaś w środowisku zamieszkania posiada pozytywną opinie (k. 49). Jednocześnie nie był nigdy ukarany za naruszenia przepisów ruchu drogowego (k. 24). Ponadto z dołączonej dokumentacji medycznej wynika, iż jego żona choruje na wrzodziejące zapalenie jelita grubego i z tego tytułu często musi korzystać w trybie pilnym z pomocy szpitalnej.

Zatem jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego. Wskazać należy, iż oskarżony też poniósł już dotkliwe konsekwencje z uwagi na zwolnienie go z pracy z powodu braku uprawnień do kierowania pojazdami.

Powyższe rozważania, zdaniem sądu, przemawiały za możliwością skorzystania wobec oskarżonego z instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego na okres 2 lat próby. Zdaniem sądu biorąc pod uwagę okoliczności czynu i osobowość oskarżonego jest to wystarczający okres. Warunkowo umarzając postępowanie wobec niego sąd na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzekł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 3.000 zł. Celem takiego rozstrzygnięcia było przede wszystkim sprawienie oskarżonemu, realnej, bezpośrednio odczuwanej przez niego dolegliwości. Ustalając

wysokość ww. świadczenia sąd miał również na względzie sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego, uznając też w okolicznościach niniejsze sprawy, iż brak jest podstaw ażeby ww. środek był wymierzony w wyższej wysokości. Sąd na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. orzekł także wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów samochodowych w rozumieniu ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym na okres 1 roku od uprawomocnienia się orzeczenia, uznając ten okres za wystarczający z uwagi na okoliczności wskazane wyżej. Na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów samochodowych sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 25 marca 2018 r. roku do dnia 19 czerwca 2018 r. Orzeczone środki będą też stanowiły zadośćuczynienie zasadom funkcjonowania w społeczeństwie, które oskarżony swoim postępowaniem naruszył.

O kosztach sądowych sąd orzekł mając na względzie treść przepisu art. 629 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych uznając, że opisane wyżej sytuacja rodzinna i majątkowa umożliwi mu uiszczenie tych kosztów.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak powyżej.